

Neděle 13.5.2012 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

„Mirjam – Boží milost a lidská křehkost“ (Ex 2,1-10 + Ex 15,19-21 + Nu 12,1-15 + 20,1)

Dnešní neděle se připomíná jako *den matek*. Zastavme se společně při této příležitosti u životního příběhu jedné významné izraelské ženy. Myslím na jednu z nejméně známých biblických postav Staré smlouvy, na *Mirjam*. Tato žena se sice nestala biologickou matkou více dětí, ale Bůh ji povolal k tomu, aby byla duchovní matkou mnohých dcer a synů Izraele.

1. Příklad rodičů a vliv rodiny

V Bibli ucelený životní příběh ženy Mirjam nenajdeme. Musíme si ho poskládat sami z toho, co Bible na různých místech vypráví. Narodila se v rodině otce Amrama a matky Jochebed jako první ze tří dětí. Měla 2 mladší bratry: Arona a Mojžíše. Nebyla to ledajaká rodina, když dala Izraeli hned 3 výrazné, vůdcovské postavy. To podstatné a důležité, co o této rodině víme, je její oddanost Bohu. Mirjam měla věřící rodiče. Nejlepší charakteristikou jejich víry je příběh kolem narození třetího dítěte, syna Mojžíše. Mirjam vyrůstala v rodině, kde víra byla základním životním postojem a kde rodiče počítali se živým Bohem.

Jako první, nejstarší dítě pomáhala Mirjam s prací kolem mladších bratrů a byla mamince oporou také v domácnosti. Její charakter a životní postoj formoval nejméně zápas rodičů o záchranu nejmladšího bratra Mojžíše. Rodiče se nebáli statečně vzdorovat krutému nařízení egyptského krále-tyrana, který se snažil izraelský národ postupně zlikvidovat. Mirjam hrála v tomto zápase o záchranu svého bratříčka důležitou roli: zprostředkovala spojení mezi egyptskou princeznou a svou matkou. Díky této partyzánské službě nahlédla Mirjam do srdce svých rodičů a byla jejich vírou nezapomenutelným způsobem na celý život ovlivněna!

To byla první, přípravná etapa jejího života. A my si zde uvědomujeme, že je sice dobré děti mít, ale také moc důležité se za ně modlit, bojovat za ně, vést je příkladem svého života a ukazovat jim na Ježíše Krista jako sílu a naději života. Pro Mirjam a její život bylo určitě klíčové také to, že se učila od mládí pomáhat, přinášet kvůli druhým oběti a přebírat odpovědnost. Naším životním úkolem je opravdu pomáhat druhým, přinášet světlo, lásku a naději do života našich nejbližších a dalších potřebných. Naše děti by se měly těmto zásadám od malička učit a měly by si je osvojit. V rodině a v Kristově církvi je vždy dost práce pro ochotné a obětavé ruce. Ovšem v rodině a ve sboru se dá zrovna tak dobře pěstovat sobectví a pohodlí. Nakonec tím nejlepším příkladem pro nás je život Božího Syna Ježíše Krista.

2. Poslání od Boha

Podobně jako si Pán Bůh připravuje pro odpovědný úkol dlouhou dobu Mojžíše, podobně je tomu u jeho sestry Mirjam. Bůh vidí do jejího srdce, zná její schopnosti. Ovšem všechno to nadějně a lidské musí při ní nejdříve dozrát a každodenní život musí prověřit to, co má později sloužit Bohu a Jeho svaté věci. - Možná nás v této souvislosti zajímá, proč se Mirjam neprovdala. Nechci o tom spekulovat, ale mám za to, že to byla součást Božího plánu s ní a s Izraelem. Od dětství a mládí měla před očima příklad svých rodičů i pohnutý příběh svého národa. Její srdce tlouklo už v otroctví a pak také na svobodě pro Boha a Jeho dílo. To, že zůstala sama, se nestalo jejím životním problémem: nestala se zahořklou a protivnou starou

pannou. Byla ženou, kterou Bůh povolal. Našla si své místo v izraelské církvi a ve svém národě. Ovšem na tu svou chvíli musela ještě delší dobu počkat. Ta nastala tehdy, když Bůh vyváděl Izrael z egyptského otroctví. Tehdy se o ní mluví jako o prorokyni. Izraelský národ na Boží pokyn a pod Mojžíšovým vedením opouští zemi trápení a útlaku. Pán Bůh mu připravuje cestu tam, kde by ji Izraelští sami nikdy nehledali: mezi rozdělenými vodami Rákosového moře. Je to úžasný div Božího vysvobození! Když Boží lidé vidí, jak je Bůh zachránil, začíná Mojžíš zpívat píseň na oslavu Boží velikosti a moci: „*Hospodinu chci zpívat, neboť se slavně vyvýšil, smetl do moře koně i s jezdcem.*“ (Ex 15,1). Když muži dozpívali, začínají na pokyn Mojžíšovy sestry zpívat izraelské ženy (Ex 15,21). To je chvíle, kdy Mirjam vystupuje na veřejnost a Bůh ji povolává k tomu, aby šla před ostatními. Jako prorokyně je o krok napřed v poznání Božích cest a úmyslů. Je duchovní osobností, která žije pod vedením Božího Ducha. Svým příkladem povzbuzuje k vděčnosti a oslavě Božího jména ostatní – a to bylo moc důležité. – Nejen v Izraeli – také dnes potřebuje Kristova církev takové osobnosti i takové ženy, které v poddanosti Kristu a pod vedením Božího Ducha slouží Boží věci, povzbuzují k víře, odvaze, radosti i naději. To je obraz duchovní a vůdcovské služby této vynikající ženy.

3. Krize a Boží milost - Kdybychom zde naše vyprávění skončili, nebylo by to celé. Z pokračování příběhu vidíme, že Bible nikomu nestaví pomník. Nenadržuje ani tak významné ženě, jakou Mirjam beze sporu byla. Bible neretušuje její chyby, nepoužívá *make-up*, aby její obraz a podobu nějak vylepšila. V jejím příběhu najdeme také období, které bylo těžké a krizové. Co se stalo? Mojžíš, Áron a Mirjam tvořili nádhernou trojici vůdcovských postav v izraelském národě. To nejlepší, co může církev a národ mít, jsou právě schopní, moudří a Bohu oddaní vůdci. Izrael takové měl. Byli velice schopní a měli se rádi. Jenže tuto shodu a jednotu se satanovi podařilo narušit. V srdci Mirjam se v určité chvíli objevuje žárlivost na Mojžíšovo výsadní postavení. „*Což Hospodin mluví jenom prostřednictvím Mojžíše? Což nemluví i naším prostřednictvím?*“ (Nu 12,2). Zpochybňuje Mojžíšovu autoritu a na svou stranu získává i Arona. Mojžíš se nehájí a nehádá. Celý spor přenechává Pánu Bohu a brzy přichází Boží trest. Mirjam postihlo malomocenství. Nic horšího ji potkat nemohlo: byl to Boží soud a velké pokoření. Když to vidí Aron, rychle se vzpamatoval a činí pokání. Přimlouvá se u Mojžíše za nemocnou sestru. V této situaci se ukazuje Mojžíšova velikost. Boží tresty nebere jako satisfakci/zadostiučinění, nemá z toho škodolibou radost. Volá k Bohu a prosí o smilování pro Mirjam. Pán Bůh se smilovává, ale Mirjam musí zůstat celý týden mimo izraelský tábor. To, co je u toho nejdůležitější: Boží trest a pokoření jí posloužilo a Mirjam se nejen zvedla, ale také vrátila na Boží cesty. Jaké poučení pro nás v tom najdeme?

Žijeme v úplně jiných civilizačních i duchovních podmínkách. Pán Bůh také dnes rozdává své dary a povolává křesťany k různým úkolům. Někteří jsou ve vedení církve, někteří ve vedení sboru anebo v jiné odpovědnosti. Pokušení, ve kterém selhala Mirjam, není dnes o nic menší. Může se stát, že si díky Božímu obdarování někdo začne o sobě myslet víc, než je zdrávo, že upadne do duchovní pýchy a neunese své postavení a odpovědnost. Dobře si pamatujme, že nejhorší není zmýlit se, selhat a zhřešit, nýbrž že nejhorší je zůstat ležet, zůstat ve vzdoru, odmítat Boží milost a pohrdat Božím odpuštěním. Potřebujeme být cele Kristovi a žít pod vedením Ducha svatého, abychom se ve službě pro Boží království nenechali unést žárlivostí, závistí či pýchou a nemuseli poznat hořkost Božího pokoření. Děkujeme za to, že žijeme pod ochranou Boží milosti a zaslíbením Božího odpuštění. Nezapomeňme, že v Pánu Ježíši Kristu je otevřena cesta k novému začátku. Ovšem je možná pouze v pokání a v novém odevzdání života Kristu. Nade vše nás těší, že Boží milost je větší než naše selhání a pády. *Bronislav Kaleta*